

Donya Carme Kan de Lararte, solia venir a
 Girona pels Jocs Florals que es celebraven el primer de
 novembre en plena temporada de Fires. Posava a
 casa i tant el pare com nosaltres, les dues noies,
 sobretot jo, m'estavem ben contentes. En rebre la
 notícia de la seva arribada, a casa hi havia gran
 rebombori. La mare tenia de la calaixera els llen-
 cals i les coixineres de fil guarnides amb finíssimes
 puntes d'or, brodades amb inicials al real. Aque-
 lla roba de llet guarnida amb reserves als hostes
 de mares exhalava una flaire d'espigol que
 enumerava. I així mateix flaireva la tovella i
 els tovallons també de fil, i guarnits brodat
 al taler al real, i amb reixats complicadíssims.
 La visita de la Carme Kan constituïa una fes-
 tassa per a el pare i per a nosaltres. Per a la mare,

era diferent. Estava convençuda que l'escritora ³⁷
barcelonina no havia de menjar aquelles sopes d'oll
i aquelles llegums cecides amanides amb un sofregit
de seb; tomàquet que nosaltres solíem menjar
Potser la senyora Kar les hauria atrabocades
ben de gust perquè la mare les preparava molt bé
però la mestressa de casa ^{feia peix amb suc, costelles d'anyell rotides, man-}
^{carbons al gratin; altres fidejones culinàries.} se n'hauria adonament
tots aquests detalls; compliaven la feina ~~de la casa~~
i de les dues nenes noves podia refer-se d'una;
d'Helena. La mare germana era tan feinejadore
com la mare. I mentre jo badava davant de la
senyora Kar bo i revoltant la seva fàcil i oserment
^{verboles}
Kerameca ~~mar~~ Helena ajudava la mare. A la
presència de ~~la~~ ^{l'escritora} ~~senyora~~ barcelonina em produïa com
una mena d'embriaguesa, m'enlluernava amb els
seus vestits simples i elegants i amb el perfum sub-
tilíssim que de la seva persona s'extalava.

ii, sobretot, amb el seu optimisme. ^{Bo} Escrivant-la, tom 28
podia creure que tant el pare com jo hauríem de triomfar
a la capital i que amb la seva protecció i ajuda Barce-
na ens obriria les seves portes de bat a bat.

Jo ho veia tot tan clar i fàcil com si jo hi fossin.
El pare no. Da Camme Kan volia decidir el pare a
abandonar Girona per sempre. A Barcelona, segons ella,
l'esperaven no solament fama i ~~diners~~ afalags
sinó també diners. Bertana l'escrivava amb
una sonrisa irònic, unip inèdula miç convençut.
Ella amava Girona, No sentia cap desig de par-
tir-ne. Volia veure i escriure en la seva ciutat
predilecta prop de les pedres grises, violades, prop
dels silenciosos ports de Sant Daniel, prop de l'ar-
moniosa arquitectura dels barris (vells)

Quan Donye Carra Kan ^{solia} tenia a Girone pellos jocs
 Florals que es solien celebrar ^{per} el 1er de novembre, en plena
 temporada de fira, ^{A vettes} ~~solia~~ ^{encompanyar} amb ella a casa d'ella
 d'arru. Carra i jo Ens havien fet forços acuriques. Hicim
 de mateixos poemes i tots dues ambdues estaven enamorades
 de Josep Carra. Cap poeta d'aquella època ens entusiasma
 mara com l'autor de Fruits Sobrats. Carra també

coneixia Tomas Sobrepus i ella i jo anaven a xerrar amb ell
 Hi solien trobar una noia que era armillera i semblava molt enamorada d'ell
 la botiga del carrer de Ciutat d'ans. ~~Un dia li vam fer dedicar~~
 oïdonalleta. Un dia Carra i jo li vam dedicar
 un vers fet en col·laboració. Jamissem que Carra que era
 el nostre i del. No ~~tenia~~ ^{tenia} l'original el manuscrit del
 vers però em recordo molt bo' del que deia.

Oh. Fu l'ara
 Oh tu l'armillera
 De cap riclleta
 que tens mirada d'elce
 i una h'leneio

~~... que els anava per veure compilar.~~
 ... per veure compilar.

de Josep Carrer. Les poèta d'aquella època no
ens entusiasmaria com l'autor de Fruits laborats.

Comme també coneixia Tomàs Sobrepau. Ella i jo
anavem a xerrar amb ell a la botiga del carrer dels
ciutadans. Hi vàiem trobar una noie amarella
que semblava molt enervada del violoncellet.

Comme i jo, per riure i li vam dedicar un
vers que ens semblava una imitació de Josep
Carrer. Feia així:

Oh tu l'annuilleras
(de cara riallera,
(que tens mirada dolça
(i sucre, silenci)

que veus a ma botiga
a veure'm, dolça amiga
quan estic melangiat. (1)

(2)] Tos ulls esllausits
el posat de ton cos
ton somriure amorós,
me fan blexar le pit
omplen mon cor d'amor.

(1)] Ta suau mirada³¹
en mon rostre fixada
i aquell posat castíssim
de ton cos formosíssim (2)

Ens havíem fet força amigues. Llegíem els mateixos poemes i ambdues estavem enamorades de Josep Carner. Cap poeta d'aquella època ens entusiasmava com l'autor dels Fruits Saborosos. Carme també coneixia Tomàs Sobrequés i ella i jo anàvem a xerrar amb ell a la botiga del carrer Dels Ciutadans. Hi solíem trobar una noia que era armillera i semblava molt enamorada del violoncel·lista. Un dia Carme i jo, li vam dedicar un vers fet en col·laboració. Imitàvem Josep Carner que era el nostre ídol. No tinc el manuscrit del vers però em recordo molt bé del que deia.

no hi havia a Catalunya cap altre poeta que es pogués comparar a ~~XENXA~~ l'autor de Fruits Sabarosos. Així, en voler confeccionar un poema dedicat a Sobrequés vam provar d'imitar el gran poeta català.

*Énigmas recordo el vers de memòria
Que ho vam recitar aquí en tenia la
Pereciosa, de memòria*

~~mastra:~~

A una armillera

Oh, tu, l'armillera de cara riallera
Que tens mirada dolça i riure silenciós
I vensa ma botiga a veure'm, dolça amiga,
Quan estic melangiós.

bona

I tos ulls esllanguits,
El posat de ton cos,
El bleixar de ton pit,
Ton somriure amorós,
Són el meu dolç neguit,
I omplen mon cor d'amor.

Carme i jo ens vam esbargir molt bo i composant-lo i ^ullirant ^{lo} a Tomàs Sobrequés qui, si res més no, s'hi féu un ^{bon} tip de riure.